

Arrest

nr. 251 514 van 23 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en A. ERNOUX
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat J. BRAUN die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse origine en een moslim van Arabische origine te zijn, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 26 februari 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad beklemtoont dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De in het verzoekschrift aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Cyprus. Zij betwist dit niet.

Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat, in haar geval dus Cyprus, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Cyprus zou kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad wijst erop dat Cyprus als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Cyprus het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Cyprus niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Cyprus, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

3.4. Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer AIDA en Caritas Europa waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie en levensomstandigheden van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Cyprus, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

3.5.1. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Cyprus van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Cyprus werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie in Cyprus op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, onderwijs en werkgelegenheid (CGVS, p. 8-9), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zonder problemen naar school kon gaan en pas nadat u meerderjarig werd moeilijkheden ondervond om zich in te schrijven voor verdere studies (CGVS, p. 8). In zoverre u aanhaalt dat u werk diende te zoeken maar nooit werk heeft gevonden, dient te worden opgemerkt dat u in 2019 wel degelijk twee maanden gewerkt heeft in een bakkerij (CGVS, p. 6 en 8-9). Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat u beweert, er wel degelijk werkmogelijkheden zijn en u deze in het verleden ook reeds heeft kunnen benutten.

Voorts blijkt uit de elementen in uw administratief dossier dat u als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus het slachtoffer geworden zou zijn van bedreigingen. Zo haalt u aan dat u onbedoeld betrokken raakte bij de mensensmokkelbende van een zekere A.(...) en u door deze persoon bedreigd werd nadat u weigerde met hem samen te werken (CGVS, p. 8-11). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat deze situaties op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Het zou hier immers enkel over één verbale bedreiging gaan, waarna u persoonlijk niets meer hoorde van deze persoon. Evenmin zou uw familie na uw vertrek uit Cyprus nog iets meegemaakt hebben omwille van de door u aangehaalde problemen (CGVS, p. 8-11 en 13-14).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. U haalt hierbij aan dat u in Cyprus niet naar de politie durfde te stappen omdat deze A.(...) vrienden

had bij de politie en u twee politieagenten gezien had toen u op zijn kantoor was (CGVS, p. 8 en 11). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. Dat A.(...) vrienden zou hebben bij de politie is louter een blote bewering van uwentwege die u verder op geen enkele wijze kan staven. Dat er twee politieagenten op zijn kantoor aanwezig geweest zouden zijn betekent bovendien niet dat deze persoon ook daadwerkelijk met de politie zou samenwerken, laat staan dat de Cypriotische politie u hierdoor geen bescherming zouden hebben kunnen bieden. Voorgaande volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat u niet in de mogelijkheid was een beroep te doen op de bescherming van de Cypriotische autoriteiten, dan wel in de toekomst niet opnieuw bij de Cypriotische autoriteiten zou terecht kunnen. Dat u zelfs uw familie niet ingelicht zou hebben over deze problemen relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden problemen en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS, p. 11)." (eigen onderlijning)

3.5.2. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat, ofschoon zij soms met bepaalde hindernissen/belemmeringen te kampen had, zij in Cyprus toegang had tot onder meer onderwijs en de arbeidsmarkt. Uit haar verklaringen blijkt tevens dat haar familie, eveneens erkende vluchtelingen, in Cyprus van de autoriteiten een financiële ondersteuning kreeg van 1350 euro (voor hun kroostrijk gezin) alsook dat hen kosteloos een woning werd toegewezen, alwaar verzoekende partij enige tijd na haar erkenning samen met haar familie (en haar echtgenote) heeft gewoond. Nadat verzoekende partij en haar echtgenote er nog een tijdje samen bij haar familie woonden, zou haar familie in augustus 2019 hen uit de woning hebben gezet, waarna zij via A., een vriend van verzoekende partij, onderdak vonden bij een zekere Al., met wie er blijkens verzoekende partij haar verklaringen evenwel reeds gauw problemen ontstonden.

Verzoekende partij beweert (thans in het verzoekschrift) voor haar vertrek naar België (op 9 oktober 2019) naar de autoriteiten en verenigingen te zijn gegaan voor (alternatieve) huisvesting, doch blijft dienaangaande erg op de oppervlakte –ze noemt 1 organisatie die zich hier in Cyprus mee zou bezighouden- en legt hiervan geen bewijs neer. De Raad wijst erop dat waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat "het CGVS (...) enkel stelt dat het de verantwoordelijkheid van verzoeker is om de nodige administratieve stappen te ondernemen om onderdak en een job te vinden, zonder concreet aan te geven hoe of met wie", het de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Dit komt aan verzoekende partij toe, waarbij de commissaris-generaal er geenszins toe gehouden is te specificeren tot wie/welke bepaalde instantie zij zich hiervoor dient te richten. Verzoekende partij weet niet te overtuigen wat haar beweerde veelvuldige inspanningen betreft die zij zou hebben ondernomen in Cyprus, gelet ook op het gebrek aan enig concreet begin van bewijs hiervan. Bovendien maakt verzoekende partij, die overigens blijkens haar verklaringen een tijdje bij een bakkerij in Cyprus werkzaam was, niet aannemelijk dat bij een beweerde gebrekkige toegang tot het onderwijs en/of de arbeidsmarkt in Cyprus, zij haar rechten niet zou kunnen laten gelden en dat in zoverre zij in haar toegang en rechten werd beknot en gehinderd, zij dit zou hebben aangeklaagd bij de Cypriotische autoriteiten, van wie zij internationale bescherming verkreeg met de hieraan verbonden rechten en voordelen.

3.5.3. Wat de beweerde problemen met Al. betreft, volgens verzoekende partij een mensensmokkelaar van Russische origine die haar zou hebben bedreigd omwille van haar weigering met hem mee te werken, stipt de Raad aan dat deze problematiek in de criminele context kadert, waarvoor verzoekende partij geacht wordt bescherming te zoeken bij de autoriteiten van het land waar zij haar beschermingsstatus ontving. Verzoekende partij ontkent noch betwist thans dat zij met betrekking tot die beweerde bedreigingen vanwege Al. geen beroep heeft gedaan op de Cypriotische politie. Waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat zij "geen bescherming van de autoriteit zal krijgen", berust haar bewering aldus niet op enige concrete poging, laat staan meerdere en ernstige inspanningen om hulp en/of bescherming vanwege de Cypriotische autoriteiten (te trachten) te bekomen. Verzoekende partij weet dan ook niet te overtuigen en maakt geenszins in concreto aannemelijk dat de autoriteiten in Cyprus, alwaar zij internationale bescherming geniet, niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar deze te verlenen. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat de verkrachting betreft waarvan verzoekende partij haar echtgenote kort na haar aankomst in Cyprus het slachtoffer zou zijn geworden. Immers, blijkens verzoekende partij haar verklaringen aan de commissaris-generaal werd ook hiervoor nooit aangifte gedaan bij de Cypriotische politie (administratief dossier, stuk 5 'notities van het persoonlijk onderhoud' van 18 februari 2020, p. 13).

3.5.4. Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Cyprus alsook naar onder meer het racisme, de

intolerantie en de haat waarmee vreemdelingen af te rekenen hebben, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Cyprus, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

3.5.5. Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Cyprus, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Cyprus in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij het betreffende eiland in de Middellandse Zee heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Cyprus een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Cypriotische grondgebied te worden toegelaten.

3.5.6. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Cyprus werd verleend, kan stellen.

3.5.7. In zoverre verzoekende partij het de commissaris-generaal verwijt haar verzoek om internationale bescherming niet samen met dat van haar echtgenote A.A.Y. (-in haar hoofde werd op 16 maart 2020 eenzelfde beslissing genomen door het Commissariaat-generaal; haar beroep hier tegen bij de Raad betreft de zaak met rolnummer 245 518-) te hebben behandeld, doch onafhankelijk van/naast elkaar, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal hiertoe verplicht en het louter diens appreciatie toekomt om zaken/situaties al dan niet op zulke/welbepaalde wijze te behandelen. Tevens dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekende partij te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekende partij haar aanvraag om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekende partij (en haar echtgenote) om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar echtgenote en hun kindje wordt gescheiden. Verzoekende partij maakt met haar betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.5.8. De Raad stipt voorts aan dat het Belgisch recht geen precedentenwerking kent en dat elk dossier individueel wordt beoordeeld. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.5.9. De bij het verzoekschrift bijgebrachte documenten werden reeds eerder neergelegd.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Cyprus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, stelt de verzoekende partij dat zij niets toe te voegen heeft, en dat zij reeds verklaard heeft dat zij geen huis had en ook geen hulp kreeg voor haar echtgenote en kind.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers louter tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij stelt bepaalde argumenten te hebben aangevoerd, zonder dat zij *in concreto* ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

De Raad herinnert eraan dat Cyprus als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Cyprus het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Cyprus niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar in de beschikking reeds naar werd verwezen, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Cyprus van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Cyprus werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert reeds te hebben verklaard dat zij geen huis had, herneemt de Raad volgende grond van voormelde beschikking waarin hierover wordt gesteld:

“3.5.2. Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat, ofschoon zij soms met bepaalde hindernissen/belemmeringen te kampen had, zij in Cyprus toegang had tot onder meer onderwijs en de arbeidsmarkt. Uit haar verklaringen blijkt tevens dat haar familie, eveneens erkende vluchtelingen, in Cyprus van de autoriteiten een financiële ondersteuning kreeg van 1350 euro (voor hun kroostrijk gezin) alsook dat hen kosteloos een woning werd toegewezen, alwaar verzoekende partij enige tijd na haar erkenning samen met haar familie (en haar echtgenote) heeft gewoond. Nadat verzoekende partij en haar echtgenote er nog een tijdje samen bij haar familie woonden, zou haar familie in augustus 2019 hen uit de woning hebben gezet, waarna zij via A., een vriend van verzoekende partij, onderdak vonden bij een zekere Al., met wie er blijkens verzoekende partij haar verklaringen evenwel reeds gauw problemen ontstonden.

Verzoekende partij beweert (thans in het verzoekschrift) voor haar vertrek naar België (op 9 oktober 2019) naar de autoriteiten en verenigingen te zijn gegaan voor (alternatieve) huisvesting, doch blijft dienaangaande erg op de oppervlakte –ze noemt 1 organisatie die zich hier in Cyprus mee zou

bezighouden- en legt hiervan geen bewijs neer. De Raad wijst erop dat waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat “het CGVS (...) enkel stelt dat het de verantwoordelijkheid van verzoeker is om de nodige administratieve stappen te ondernemen om onderdak en een job te vinden, zonder concreet aan te geven hoe of met wie”, het de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Dit komt aan verzoekende partij toe, waarbij de commissaris-generaal er geenszins toe gehouden is te specificeren tot wie/welke bepaalde instantie zij zich hiervoor dient te richten. Verzoekende partij weet niet te overtuigen wat haar beweerde veelvuldige inspanningen betreft die zij zou hebben ondernomen in Cyprus, gelet ook op het gebrek aan enig concreet begin van bewijs hiervan. Bovendien maakt verzoekende partij, die overigens blijkens haar verklaringen een tijdje bij een bakkerij in Cyprus werkzaam was, niet aannemelijk dat bij een beweerde gebrekkige toegang tot het onderwijs en/of de arbeidsmarkt in Cyprus, zij haar rechten niet zou kunnen laten gelden en dat in zoverre zij in haar toegang en rechten werd beknot en gehinderd, zij dit zou hebben aangeklaagd bij de Cypriotische autoriteiten, van wie zij internationale bescherming verkreeg met de hieraan verbonden rechten en voordelen.” (eigen onderlijning)

De Raad benadrukt dat “het de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren” en dat eerder werd vastgesteld: “Verzoekende partij weet niet te overtuigen wat haar beweerde veelvuldige inspanningen betreft die zij zou hebben ondernomen in Cyprus, gelet ook op het gebrek aan enig concreet begin van bewijs hiervan.” Door te poneren dat zij (reeds heeft verklaard dat zij) geen huis had, brengt de verzoekende partij geen element aan dat ertoe noopt anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Door verder op algemene wijze aan te geven dat zij reeds verklaard heeft dat zij ook geen hulp kreeg voor haar echtgenote en kind, zonder dit argument ook maar enigszins te concretiseren, laat staan in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking, kan zij evenmin de gronden van de beschikking en de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hierbij kan overigens worden opgemerkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangaf dat de bevalling werd voorzien voor 20 april 2020 en aldus na aankomst in België. Hoe dan ook toont zij niet op overtuigende wijze aan dat zij zelf persoonlijk de nodige ernstige pogingen ondernomen heeft om in Cyprus de nodige bescherming en/of hulp te zoeken voor de problemen die zij er zou hebben gekend, noch deze aan te klagen bij de Cypriotische autoriteiten van wie zij internationale bescherming verkreeg met de hieraan verbonden rechten en voordelen, noch om er haar rechten te doen gelden.

De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de bescherming die haar in Cyprus verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Cyprus.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS